

ΑΠΟ ΤΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ

Η διάφορες κατηγορίες των απατεώνων. Απατεώνες που ξεγελούν τις γεροντοκόρες και απατεώνες που παριστάνουν τους πριγκίπες. Ο ψευδο-Σμερδής της αρχαίας Περσίας και οι ψευδο-Δημήτριος της Ρωσίας. Οι απατεώνες που παίζουν το ρόλο ενός τραγικού διαδόχου. Ο Ντομελά και τα κτηρόβωμάτα του. Ο περιφημος Τρέμπιτς-Λίνκελν, ο άνθρωπος, με τα 100 πρόσωπα, κτλ. κτλ.

ΠΑΤΕΩΝΕΣ και τυχοδιώκται υπήρξαν πάντοτε, 'ως από τότε που υπάρχει πολιτισμός στον κόσμο. Ωστόσο, όσο αμέτρητο κι 'άν εινε το πλήθος τους, ελάχιστοι υπήρξαν οι απατεώνες που έδειξαν, κάποια πρωτοτυπία στα κόλπα τους και που ξεχώρισαν από τους άλλους ως προς τας μεθόδους που χρησιμοποίησαν.

Έξ άλλου, οι περισσότεροι απατεώνες εινε μονόπλευροι. Τους έρχεται ή ιδέα, ότι μπορούν να γελώσουν κόσμο και κοσμική και να μαζέψουν λεπτά εφαρμόζοντας π.χ. καθ' ήλη τη σταδιοδρομία τους, το σύστημα της υποσχέσεως γάμου σε κουτές γεροντοκόρες και σε απαρηγόρητες χήρες. Όσο μάλιστα μεγαλύτερη εινε ή επιτυχία τους, τόσο δέν έννοούν να αλλάξουν το σύστημά τους. Άργά ή γρήγορα όμως, ανακαλύπτονται και άν γλυτώσουν μερικές φορές από τη φυλακή, αυτό συμβαίνει γιατί το θύμα τους ντρέπεται ν' άπευθυνη στην άστυνομία και να δηλογήσει πώς την έπαθε. Οι απατεώνες αλλάζουν τότε άπλωε τόπο, διαμονής και πηγαίνου, σε άλλη πόλη ή το πολύ σε άλλη χώρα, όπου δέν τους ξέρουν και εκεί εξακολουθούν τη δράση τους κατά την ίδια πάντα μεθόδο.

Τό ίδιο σύστημα ακολουθούν και οι άλλοι απατεώνες, π. χ. εκείνοι που ξεγελούν τους κουτούς με τήν υπόσχεση πως θα τους δώσουν μερδιο από μία κολοσσία, μία άνυπαρκτή, κληρονομία που δέν μπορούν να τήν εισπράξουν γιατί δέν έχουν χρήματα να ταξειδέψουν ή να πληρώσουν τους δικηγόρους, ή οι άλλοι που έχουν κάνει μία μεγάλη και καταπληκτική εφεύρεση για τήν εκμετάλλευση τής όπιας, όπως λένε, δέν χρειάζονται παρά λίγα κεφάλαια μονάχα, και άλλοι παρόμοιοι με τα ίδια πάντοτε τυπικά κόλπα που όσο παλιά και πολυμεταχειρισμένα άν εινε, θρικόνα, ώστόσο πάντα άφελεις που βέρουν μέσα.

Ατούς λοιπόν τους απατεώνες τους τρώει ή μονοτονία τών μεθόδων τους. Γιατί όταν τους πιάνει μία φορά ή άστυνομία, ύστερα σε κάθε παρόμοια περίπτωση ξέρει πειά ποιός εινε ο δράστης και πώς μπορεί να τόν θρη. Και κατά κανόνα οι άνθρωποι αυτοί τελειώνουν τήν σταδιοδρομία τους στη φυλακή.

Πιο σπάνιοι και πιο καπάτοι εινε οι απατεώνες εκείνοι, οι όποιοι για να επιτύχουν το σκοπό τους πρέπει να κάνουν και τους ήθοποιούς και να υποδυθούν ώρισμένα πραγματικά ή άνυπαρκτα πρόσωπα. Αούτων ή δουλειά εινε κάπως δυσκολότερη, γιατί πρέπει να μιμούνται ανθρώπους που καιμιά φορά ούτε καν τους έχουν ιδη και άν κάνουν και το ελάχιστο λάθος, μπορεί να τήν πάθουν πολύ άσχημα. Ένας απατεών, π.χ., που κάνει πως εινε πριγκίπας, πρέπει να ξέρη τις συνήθειες τών πριγκίπων, τους τρόπους τους, τις κουθέντες τους και τή φρασεολογία τους και πρέπει ακόμη να προσέχη, ώστε να μην ξεραστή ποτέ και άνάχη π.χ. το τσιγάρο του από τό τσιγάρο του διπλανού του ή θάλη το ένα πόδι άπάνω στο άλλο μπροστά σε μία ηλικιωμένη κυρία. Γι' αυτό τέτοιους ρόλους τους παίζουν συνήθως πρώην ύπηρέτες ή αώλικοι, οι όποιοι έχουν ύπηρετήσει σε πριγκίπικα παλάτια και ξέρουν όλη τήν εθιμοτυπία τής αώλης.

Οι πριγκίπικοι ρόλοι ήσαν άνεκασθεν πολύ έλκυστικοί για τους απατεώνες και πρέπει να

ήμα πολύ πίσω στην ιστορία για να συναντήσουμε εκείνους που πρωτοεφήρυσαν αυτό το σύστημα.

Ένας από τους πρώτους περιφημους απατεώνες αυτού του είδους έζησε στην αρχαία Περσία, πριν ακόμη από τους Περσικούς πολέμους και ήταν ο λεγόμενος ψευδο-Σμερδής, ο όποιος Ισχυριζόταν πως ήταν ο γιούς και διάδοχος του βασιληά Καμβύση και ο όποιος μάλιστα κατώρθωσε να βασιλεύσει έν νέα μήνες στην Περσα. Άλλοι πάλιν μιμνται του ψευδο-Σμερδής, αλλά σε πολύ νεώτερη εποχή, ήσαν οι ψευδο-Δημήτριος που παρουσιάζοντουσαν ως γιοι του τσάρου Ίβαν του Τρομερού. Στην πραγματικότητα, ο άληθινός Δημήτριος ήταν ένας μονάχα, αλλά αυτός εφρόντισε να εκλείψει έγκάρια και τότε παρουσιάστηκαν ο ένας μετά τόν άλλον οι άντικαταστάται του, τέσσερες τόν αριθμόν, καθένας άπ' τους όποιους Ισχυριζόταν πως αυτός ήταν ο μόνος και πραγματικός Δημήτριος. Και ο άφελής Ρωσικός λαός τους έπίστευε όλοως και τους προσκυνούσε τόν ένα μετά τόν άλλον. Έτσι ή κατάστασι αυτή κράτησε έσσερα ολόκληρα χρόνια.

Άν έρθουμε πλησιέστερα στα χρόνια τα δικά μας, θα συναντήσουμε κι' άλλου τέτοιους απατεώνες, όπως π.χ. εκείνους που παρουσιάστηκαν λέγοντας πως εινε ο Δελφίνος, ο γιούς του καροταμηθέντος Λουδοβίκου ΙΣΤ' και τής Μαρίας-Άντουανέτας, ο όποιος εινε κλειστή μικρό παιδί στη φυλακή του Πάμπλοκ κι' εξαφανίστηκε από εκεί κατά μυστηριώδη τρόπο.

Τέλος, στη σύγχρονη εποχή έκανε μεγάλη φασαρία γύρω από το θνομά της, μία Ρωσίδα απατεών που παρουσιάστηκε ως δούκισσα Άναστασία, κόρη του τελευταίου τσάρου Νικολάου Β'.

Αίτσι οι απατεώνες παρουσιάζονται ως πρόσωπα ιστορικά, που υπήρξαν κι' άλλου στην αρχή, ήσαν στ' αλήθεια. Ύπαρχον όμως κι' άλλοι, που παίζουν ρόλους πριγκίπων, και βασιλέων φανταστικών κι' άνυπαρκτων.

Έτσι π.χ. το 1913, πολύ πριν να γίνη ή Άλθανία κράτος ανεξάρτητο και βασιλείο, παρουσιάστηκε ένας Βερολινέζος με το πέζοτατο θνομά Βίττε, που ούτε λίγο ούτε πολύ έλεγε πως ήταν βασιλης τής Άλθανίας και φορούσε κιόλας μία μεγαλοπρεπέστατη χρυσοκέντητη στολή. Για ένα διάστημα, ο ψευτο-βασιληάς πέρασε ζωή χαρισάμενη και γέλασε ένα σωρό κόσμο που τού έκανε ένα σωρό τιμές και περιποιήσεις. Σήμερα όμως έχει εξακαταψιθε όλα αυτά τα μεγαλεία και ζή ήσυχια και περιωρισμένα σ' ένα εξόλινο έξοχικό σπιτάκι στα περίχωρα του Βερολίνου μαζί με τή γυναίκα του και με το κοριτσάκι του.

Έδώ και δέκα περίπου χρόνια, ένας άλλος απατεών, ο Χάρρυ Ντομέλα, παρουσιάστηκε ως πριγκίπη Χοεντζόλλερν, γιούς του πρώην Κρόμπριους τής Γερμανίας και επί θδομάδες ολόκληρες γλεντούσε με τόν καλύτερο κόσμο μάς γερμανικής επαρχιακής πόλεως, ζούσε στα καλύτερα ξενοδογεία και κοροίδεψε ένα πλήθος σοβαρούς ανθρώπους, ώστόσο τόν άνεκάλυψε ή άστυνομία και τόν έβαλε φυλακή. Και πάλι όμως αυτό του θγήκε σε καλό. Γιατί μέσ στη φυλακή, κάθισε και συνέγραψε ένα βιβλίο στο όποιο έξιπθουσε τα κατορθώματά του και το βιβλίο αυτό έγινε τόσο άνάρπαστο, ώστε ο Ντομέλα μάζεψε άπ' αυτό μία μικρή περιουσία.

Ύπαρχον όμως και απατεώνες που δέν παρουσιάζονται από τα μεγαλεία, αλλά σκέπτονται πρακτι-

Ο Τρέμπιτς - Λίνκελν, ο πολυμερέτερος απατεών του κόσμου. Η τελευταία του μεταμόρφωση ήταν να γίνη Βουδδ, τής μοναχός

κώτερα και πρωτοτυπώτερα. "Ενας απ' αυτούς εινε ο 'Αμερικανός δόκτωρ Μπρίνκλεϋ από το Κάνσας. Αυτός ειχε δηλώσει πως ανέλαβε να κάνει έγχειρήσεις κατά τη μεθοδο Βορονόφ κ' ένα πλήθος άρρωστοι έτρεχαν να υποβληθούν στη θαυματουργή θεραπεία. 'Η έγχειρήσις γινόταν, καθ' όλους τούς κανόνες, οι άρρωστοι πλήρωναν ήγεμονικά τον δόκτωρα Μπρίνκλεϋ, αλλά το αποτέλεσμα ήταν...μηδέν!

Και η αίτια ήταν γιατί απαραίτητοι γ' αυτές τις έγχειρήσεις εινε οι περιφιρμοί αδένες του πιθήκου, οι οποίοι όμως κοστίζουν πανάκριβα, γιατί χρειάζονται πολλές φασαρίες ώστε να πιστωθούν οι πιθήκοι και να μεταφερθούν από την 'Αφρική. "Ετσι ο δόκτωρ Μπρίνκλεϋ έλυσε το ζήτημα κάνοντας την έγχειρήσις χωρίς να χρησιμοποιηθού τούς αδένες των πιθήκων, και θάζοντας τα λεπτά στην τσέπη του, ώσπου τόν ανέκαμψε η άστυνομια και τὰ περαιτέρω έννοούνται.

Όσο υπάρχουν και άπατεώνες που είναι μεγαλοφυείς στο είδος τους. Αυτοί εινε άξιοι να τὰ θυγάτων πέρα θτι δήποτε κι' αν αναλάβουν και δεν άρκοῦνται να παίξουν ένα ρόλο μονάχα, αλλά άλλάζουν ρόλους σάν άθλητοι ήθοποιοι. "Ενας τέτοιος μεγαλοφυής άπατεών εινε ο περιφημος Τρέμπιτς-Λίνκολν που έκανε τόν τραπέζι(τη), το δουλεϋτή, τόν εκφορτωτή, τόν ληστή, τόν ήθοποιο, τόν έπιστήμονα, τόν γιατρό, τόν αξιωματικό και τόν καθηγητή. "Εχει γυρίσει όλο τόν κόσμο, κατάφερε να μαζέψει λεπτά από παντού και να γίνεται παντού δεκτός με τιμές. Στο τέλος έννοείται, φρόντιζε να εξαφανίζεσαι έγκαιρώς πριν ανακαλυφθούν η άπάτες του. Τώρα ο Τρέμπιτς - Λίνκολν άποφάσισε, σάν τήν αλεποϋ του μύθου, να γίνει καλόγερος και φέρσε τα ράσα, ράσα όμως βουδδιστή μοναχού. Με τήν καλογερική στολή του πήγε και στην 'Αγγλία, αλλά ήταν εκεί τόσο ανεπιθύμητος, ώστε η άστυνομια τόν έδιωξε με τόν ίδιο θατόρι.

Ο Τρέμπιτς Λίνκολν ήταν πραγματική μεγαλοφυα στο είδος του κι' άποδείξει αυτό εινε ότι κατάρθωνε πάντοτε να ξεφύγει απ' τὰ δίχτυα της άστυνομίας.

Κατά τόν παγκόσμιο πόλεμο έπαιζε σπουδαιότατο ρόλο ως κατάσκοπος, έξυπνερτώτατος συγχρόνως όλα τὰ αντίπαλα κράτη. "Ετσι πρόδιδε τὰ μυστικά της 'Αγγλίας στους Γερμανούς και τὰ μυστικά της Γερμανίας στους 'Αγγλους. Για όλα δέ αυτά πληρωνόταν ήγεμονικά.

Νά δοῦμε τώρα ποιὰ θά εινε η δρὰς του στο μέλλον.

"Άλλος επίσης διάσημος άπατεών ήταν ο Γάλλος Φελίξ Λεοναί, ο οποίος πέθανε στις φυλακές της Γουιάνης κατά τη διάρκεια του Εϋρωπαϊκού πολέμου.

Ο Λεοναί άρχισε τήν...ένδοξη σταδιοδρομία του όταν ήταν άκόμα παιδί, ηλικίας 14 ετών.

Τήν εποχή εκείνη εργαζόταν ως κλητήρ σε μιὰ Τράπεζα και αφού συνεννοήθηκε κ' ένα λωποδύτη, τόν διευκόλυνε να παρουσιασθί στον ταμία της Τραπέζης, και να εισπράξει ένα πλάστο τσέκ 30.000 φράγκων.

Μα η άπάτη άπεκαλύφθη κι' ο Λεοναί συνελήφθη. Τόν έστειλαν τότε σε ένα σωφρονιστήριο. "Από κεί όμως, αντί να σωφρονισθί, βγήκε τέλειος άπατεών.

Σε διάστημα πέντε ετών, διέπραξε άπάτες, από τις οποίες ειχε κέρδη 500.000 φράγκων.

Κατόπιν συνελήφθη και πάλιν, αλλά κατάρθωσε να δραπετεύσει απ' τή φυλακή.

Για μερικά χρόνια κατόπιν δεν έγινε καθόλου λόγος γύρω απ' τ' έννοια του.

"Εξαφνα, μιὰ μέρα τού 1904, σ' ένα άριστοκρατικό ξενοδοχείο του Λονδίνου, έφτασε ένας άριστοκράτης με ήγεμονικό παρουσιαστικό, συνοδευόμενος από δυο άπόγους όμπρέ-

τας. Ο άριστοκράτης αυτός ζήτησε ένα διαμέρισμα και όταν ο διευθυντής του ξενοδοχείου θέλησε να μάθί το όνομα του, τού άπάντησε:

—Μέγας Δούξ Βλαδιμίρος της Ρωσίας, εξαδέλφος του Τσαρού. Παρακαλώ όμως να κρατηθί ασήτηρ ίνκόγνωστο σχετικώς με τήν άφιξι μου εδώ.

Ο ξενοδόχος, κάνοντας άναριθμητες ύποκλίσεις, τόν θεβαίωσε ότι θα συμμορφωνόταν με τήν ύψηλή του έπιθυμία.

Μα σχεδόν άμέσως έσπευσε να τή κέμπιστευτικώς στους άλλους πελάτες του ότι ειχαν τήν τιμή να μένουν στο ίδιο ξενοδοχείο με μιὰ αυτοκρατορική ύψηλότητα.

Φυσικά, όλοι τότε έπεδύωναν να πιάσουν σχέσεις με τόν μεγάλο δούκα, ο οποίος δέν ήταν μάλιστα καθόλου άκατάδεκτος. Τους συναναστροφόταν όλους κ' έπαυσε συχνά χαρτιά μαζί τους, στα όποια ειχε μεγάλη άτυχια.

"Επειδή δέ λόγω του Ρωσοισλαμικού πολέμου, η Τράπεζες της Ρωσίας άργούσαν—καθώς τουλάχιστον έλεγε—να τού έμθάσουν χρήματα, αναγκάζοταν συχνά να δανείζεται διάφορα ποσά από τούς συμπαίκτας του κι' από τόν ξενοδόχο, οι όποιοι τού θεωρούσαν τιμή τους να διευκολύνουν μιὰ τέτοια προσωπικότητα.

Με τόν τρόπο αυτό, ο Μέγας Δούξ μας ειχε δανεισθί 100.000 λίρες περίπου.

Μα κανείς απ' τούς πιστωτάς του δεν άνησχυόσε...

Όσοῦ μιὰ μέρα έσκαψε η θύμα... Ο Μέγας Δούξ εξαφανίστηκε ένα καλό πρωί πηγαίνοντας να θρη άλλα κορόιδα...

"Όταν έκλήθη η Σκότλαντ Γουάρντ, εξακρβωσε ότι ο δθην μέγας δούξ δέν ήταν άλλος από τόν περιφημο Γάλλο άπατεώνα Λεοναί.

Μα ήταν άργα παιά.

Γιατί έντομεταξύ ο άπατεών ειχε καπορθώσει να τού ακάσει από τήν 'Αγγλία.

Μετά τού κόλπο του αυτό, ο Λεοναί έκανε τήν εμφάνισι του στο Βούνεος - "Αδρες ως Γάλλος μαρκήσιος. "Εβαλε κ' εκεί αρκετούς στο χέρι κ' έφυγε κατόπιν για τή Νεάπολι, για να συνεχισθί εκεί τή δρὰς του, παρουσιάζόμενος ως 'Ισπανός δούξ.

Μετά τή Νεάπολι, έκανε τήν εμφάνισι του στο Βερολίνο, ως ίδιοκτής άδαμαντορυχείου στη Νότιο 'Αφρική.

"Εκεί κατάρθωσε να μπλέξί στα δίχτυα μιὰ νεαρή Γερμανίδα άριστοκράτιδα, κρη γνωστοτάτου Πρώσου αξιωματικού, με τήν όποια και άρραβωνιάστηκε.

Μα, τήν παραμονή τού γάμου του εξαφανίστηκε μαζί με όλα τὰ κοσμήματα της μηστής του.

Αυτό ήταν τού τελευταίο κόλπο τού Λεοναί.

"Όλες η άστυνομίες τού κόσμου τόν καπεδίωκαν πειά και όταν, σε λίγο καιρό, παρουσιάστηκε στη Βιέννη ως 'Ιταλός κόμης, άνεγνωρίσθη πριν άρχισθί τή δρὰς του.

"Η Αύστρια τόν εξέδωσε τότε στη Γαλλία και καταδικάστηκε από τού στρατοδικείο τού Σηκούνας σε ίσθια δεσμά. "Εστάλη δέ στα τρομερά κάτεργα της Γουιάνης για να έκτίση τήν ποιή του.

"Εκεί όμως δέν μπόρεσε ν' άνθξί στο άφορρο κλίμα τού τόπου κ' έπεται από λίγο καιρό πέθανε.

"Ετσι τελείωσε η σταδιοδρομία ενός απ' τούς μεγαλειέρους άπατεώνων τών αρχών τού αιώνας μας.

Σχετικώς όμως με τόν Λεοναί, ύπάρχει ακόμα και σήμερα ένα μυστήριο. Ο άπατεών αυτός ειχε αποκτήσει από τὰ κόλποτα του περιουσία η οποία άνερχόταν σε πολλά έκτατομύρια. Τά χρήματα αυτά μετά τή σύλληψι του δέν βρέθηκαν πουθενά. Τί έγιναν; Μυστήριο.

Ο μηστής του Βορονόφ, 'Αμερικανός δόκτωρ Μπρίνκλεϋ, που έφηρμος πιστώτα τη μεθοδο Βορονόφ, χωρίς όμως να χρησιμοποιηθί αδένες πιθήκων.

Ο προπαλομικός ένδοξος 'Βασιλεύς της Αλβανίας, Βερολίνο-ζος Βίττε, στην μεταπολεμική του μετρίστετα, μαζί με τή γυναίκα του και τού παιδι του.